

være saa flette, at de ville leve paa deres Kones Beføstning, men der er fuldkommen saa Mange, som ville leve paa deres Kreditorers Beføstning, og Lovforslaget vilde, naar det traadte i Kraft, frembyde mangt et Tilfælde, hvor dette lod sig praktisere. Naar jeg derfor ser hen til Lovforslagets ringe praktiske Betydning og de Ulemper, som det kan medføre i andre Retninger, og til de Livsmaal, som bleve fremhævede af den ærede 1ste Landthingsmand for 10de Kreds (Sesjen), saa kan jeg ikke skjænke dette Lovforslag min Stemme. Sagen er for mig den, at man her er inde paa et Omraade, hvor der ganske vist kan være Trang til Lovregler, og hvor man kan komme med dybsindige og snilde Forslag, men hvor det er aldeles umuligt at fikke sig imod de Kalamiteter, som der kan blive Tale om i det ægtefællige Forhold. Grunden til den Slags Tilfælde, som dette Lovforslag har for sig, er jo den, at Menneskene ikke ere saa gode, som de burde være, og at der gives mange Ægtefæller, som ikke føres i Overensstemmelse med Ægtefællens sædelige Betydning. Det kan ikke være Andet, end at, hvor en Person er knyttet sammen med en uøbeberlig, forkastelig Person, der kommer hun til at lide derunder. Jeg tror ikke, at det vil være klogt at vedtage det her foreliggende Lovforslag. Saafremt der overhovedet paa dette Omraade kan være Tale om at gjøre noget Bøsentligt gennem Lovgivning, kan det ikke føres til noget praktisk Resultat, naar et Lovforslag skal udgaa fra det private Initiativ, men saa maa Regjeringen tage Sagen i sin Haand og forelægge et omhyggeligt udarbejdet Lovforslag. Jeg kan derfor som bemærket ikke skjænke dette Lovforslag min Stemme. Derfor behøver jo ikke den Forhandling, som vi her i Thinget ere komne ind paa, at være spildt, idet den i hvert Tilfælde kan bidrage til at klare disse Spørgsmaal, og deraf kan der muligvis fremkomme Impuls til et senere grundigere gjenmarbejdet Lovforslag.

Claudi: Som jeg har haft Leilighed nok til at se, hvoreledes Forholdet i mangen Familie kan være ulykkelig, fordi Manden steier ud og kun tænker paa at føie sine Lyfter og Tilbøieligheder og glemmer, hvad han skylder sin Kone og sine Børn, og som jeg har haft ondt af mangen stakkels, gift Kvinde, der har gjort sit Bedste for at holde sammen paa Huset og for ved Arbejde at bidrage til Familiens Forsørgelse, saaledes har jeg ogsaa mangen Gang følt, hvor beklageligt det var, at der ikke kunde gjøres Tilstrækkeligt for at staae en saadan stakkels Hustru og Børn en mere rolig og sikker Tilværelse. Som Følge deraf følger jeg mig til en vis Grad tiltalt af det foreliggende Lovforslag; jeg erkjender, at det er noget Godt, det tilfigter, idet det saavidt muligt vil værne om og hjælpe de Lidende og Fortrykte; men desuagtet

vil jeg dog ikke kunne stemme for Lovforslaget, saaledes som det foreligger. For den større Landbefolkning antager jeg ikke, at den Lov, som foreligger her, vil være af nogen videre Betydning; der vil Mandens og Hustruens Virksomhed være saa nøie forenede, at det vist vil være meget vanskeligt at skjelne imellem, hvad den Ene, og hvad den Anden særlig erhverver og fortjener; kun der, hvor de begge Lo arbeide sammen med hinanden, kun der fremmes Gjæring, og det vilde ikke staa godt til, hvis den Ene af dem vilde lægge sig efter et særligt Erhverv. Jeg indser derimod, at Lovforslaget kunde have Betydning ogsaa for Landet, der, hvor der er en større Arbejderbefolkning, og for utvivlsomt anser jeg det, at Lovforslaget vilde kunne faae stor Betydning i Kjøbstæderne og i Hovedstaden. Der er nu ganske vist meget af den Glendighed, som Lovforslaget vil søge at begrænse. Manges en agtværdig Kone maa bære største Delen af Familieforørgelsens Byrde og lide dobbelt under Mandens flette Forhold. Jeg har saaledes set en Kone ene forørgelse hele Familien, Manden med, hun har slidt sig op, medens Manden førte det ene Stykke bort efter det andet fra Huset for at følge eller pantsætte det, og mangen Gang førte det bort, som mindst kunde undværes. Jeg antager, at det er saadanne ulykkelige Forhold, hvor en gift Kvinde for en Del eller udelukkende maa bære Byrden ved Familiens Forsørgelse, som Lovforslaget har haft for sig, naar det vil give Kvinden en Ret, som hun hidtil ikke har haft; men er det vist, at Kvinden saa ofte er den lidende Part i Ægtefællens — og jeg er meget villig til at indrømme, at dette er vist — saa maa det dog heller ikke overses, at det ikke kan negtes, at, naar Forholdene ere ulykkelige i Ægtefællens, er det ikke altid Manden, der bærer Skylden derfor, men at der ogsaa — om end ikke saa ofte, det indrømmer jeg — er Tilfælde, hvor Manden gjør sit Bedste, og hvor der Intet er at afsætte paa hans Forhold, men hvor Grunden til, at det staaer daarligt til, er den, at Manden har en daarlig Kone, der forøder, hvad der erhverves, en Kone, som maa sine stifter Gjæld uden Mandens Vidende, og som gjør hans Arbejde og alle hans Anstrengelser unyttige. Hvorvidt nu Lovgivningen hjælper paa en saadan Mand, der lider under en daarlig Kones Forhold, det veed jeg ikke. Jeg veed heller ikke, om det er efter Lovgivningens Anordning, at man undertiden i Kvifærne ser en Bekjendtgjørelse fra saadan en af ulykkelige Forhold forpint Mand: Ingen maa betro min Kone Noget paa mit Navn, da Saadant ikke af mig vil blive betalt. Men jeg tilstaaer, at det er uhyggeligt og sørgeligt, hvis en Mand skal være henvist til den Udvei. Vil man ved Lov røre ved et Forhold, som det efter min Mening er meget vanskeligt at røre ved, saa tillader jeg mig at